

Iosafat

Iosafat

Fiul lui Asa, Iosafat, a fost unul dintre cei mai valoroși împărați ai lui Iuda. „Mamă-sa se numea Azuba, fiica lui Șilhi. El a umblat în toată calea tatălui său Asa și nu s-a abătut deloc de la ea, făcând ce este drept înaintea Domnului" (1 Împărați 22.42-43). „Domnul a fost cu Iosafat, pentru că a umblat în cele dintâi căi ale lui David, tatăl său și n-a căutat pe Baali, pentru că a căutat pe Dum-nezeul tatălui său și a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel. Și Domnul a întărit domnia în mâinile lui Iosafat, căruia tot Iuda îi aducea daruri. Și a avut o mulțime de bogății și glorie. Inima lui s-a întărit din ce în ce în căile Domnului, și a îndepărtat din Iuda chiar și înălțimile și așerele" (2 Cronici 17.3-6). „Dar tot se mai găsesc lucruri bune în tine, pentru că ai înlăturat din țară așerele și ți-ai îndreptat inima să caute pe Dumnezeu" (2 Cronici 19.3). Însă „poporul tot n-avea inima îndreptată către Dumnezeuul părinților săi" (2 Cronici 20.33). Citind diferite pasaje biblice, reținem bucuria cu care Duhul lui Dumnezeu vorbește despre părțile pozitive ale acestui rege. Dacă urmăriți istoria lui Iosafat în 2 Cronici 17-21, veți gusta bucuria biruinței câștigate asupra fiilor lui Moab și a fiilor lui Amon, precum și asupra tuturor celor ce au pornit cu război împotriva lui Iuda (2 Cronici 20.22). Bucuria se revarsă în cântări de triumf și în laude (așa cum se întâmplă și în alte împrejurări mai puțin importante): „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeuul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți prospera" (versetul 20). „Apoi, sfătuindu-se cu poporul, a numit niște cântăreți pentru Domnul și pe aceia care aduceau laude în strălucire sfântă, în timp ce mergeau înaintea bărbaților înarmați și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!" (versetul 21). Unei asemenea cântări de laudă, înălțate cu credință, Dumnezeu răspunde punând în învălmășeală pe vrăjmași. Copiii lui Iuda obțin o victorie glorioasă, adunând pradă timp de trei zile, iar în a patra zi s-au strâns în valea Beraca (Binecuvântare) și au binecuvântat pe Domnul: „În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din Muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți" (20.22).

Binecuvântat este drumul credinței care duce totdeauna la biruință (pentru că: „Bucuria Dom-nului va fi tăria voastră") și după aceea la valea binecuvântării. O, de am cunoaște cu toții calea aceasta!

Regret că nu pot termina aici istoria lui Iosafat, pentru că povestirea continuă: „După aceea, Iosafat, împăratul lui Iuda, s-a aliat cu împăratul lui Israel, Ahazia, a cărui purtare era nelegiuită" (ver-setul 35). Ei s-au asociat spre a construi niște corăbii ce urmau să se deplaseze spre Tarsis, dar intervenția Domnului a făcut să eșueze acest proiect. Potrivit cu 1 Împărați 22.49-50, Iosafat a sfârșit prin a înțelege că el nu se putea alia cu cel rău.

Se pare că Duhul Sfânt a ascuns înadins lipsurile lui Iosafat, pentru că dragostea acoperă o mulțime de păcate. Fiul său, Ioram, a luat de soție o fiică a lui Ahab, care l-a determinat pe soțul ei să se abată de la calea Domnului (2 Cronici 21.6). El a domnit opt ani la Ierusalim și a murit fără să lase păreri de rău în urmă. Trist sfârșit pentru vin împărat păcătos, dar un sfârșit cu atât mai jalnic cu cât era vorba de fiul unuia dintre cei mai buni regi ai lui Iuda, iar toate acestea din cauza unei femei! Iar Ioram a găsit această soție datorită legământului (posibil că aces-ta să fi fost de scurtă durată) încheiat de tatăl său cu un om nelegiuit. Ce lecție serioasă desprindem noi de aici!

Să vedem continuarea acestei istorii tragice. Soția lui Ioram se numea Atalia, fiica lui Ahab, una din cele mai stricate femei care au trăit vreodată. Fiul ei, Ahazia, (numit astfel poate datorită un-chiului său, împăratul lui Israel, cu același nume, nepotul lui Ioram, Ioas, regele copil scăpat de la moarte prin mâna matusii sale Iehoșeba, și în sfârșit fiul lui Ioas, Amația: aceștia trei din urmă — Ahazia, Ioas și Amația — au fost șterși din genealogia lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam (Matei 1). Această rușine, această pagubă veșnică se datorează acestei scurte prietenii cu lumea, izvorâtă din dorința de a obține ceva aur din Tarsis. Prețul plătit de Iosafat a întrecut cu mult rezultatul obținut sau chiar ceea ce intenționa el să câștige. David a adus binecuvântări asupra familiei sale timp de patru generații, în timp ce Iosafat n-a lăsat în urmă decât blestem. Dumnezeu să ne păzească de lucruri atât de grozave, dar să ne păzim și noi cu toată grija!

Nu vreau să mai amintesc profunda ingratitu-dine a lui Ioas, nici „inima împărțită" a lui Amația (2 Cronici 25.2). Reținem doar că Ioas a fost ucis de slujitorii săi, unul dintre aceștia fiind fiul unei Amonite, iar celălalt al unei Moabite — comentariu solemn și concis al Scripturii cu privire la asemenea căsătorii strict interzise de Dumnezeu, neascultare care poate antrena mai târziu pe copiii rezultați dintr-o astfel de unire ca slujitori la curtea regală.

Să reținem următoarele pasaje: 25.1; 26.3; 27.1, toate menționând numele unor mame. Ce răspundere apasă pe umerii unei mame! Ea trebuie să-și asume, în mod conștient, această răspundere pe care nu o va putea niciodată transmite altei persoane, și anume creșterea copiilor săi în ascul-tare de Domnul atât timp cât ei sunt încă tineri. Timpul trece iute, deci prindeți prilejul și răs-cumpărați-!! Aurul din Tarsis nu poate înlocui pier-derea copiilor voștri.